

William Thomas Strayhorn

29 November 1915 – 31 May 1967

*...and his mother called him Bill.
But his friends called him
Billy, Strays, Weely or Swee' Pea*

A section on Billy Strayhorn: pages 4-12.

Den lyckliga slumpen

Tänk vilken betydelse slumpen kan ha i våra liv. Det kan faktiskt vara den som är avgörande när det gäller vilken partner Du skall leva med i resten av Ditt liv. Det kan även vara slumpen som är avgörande när det gäller den kategori av musik som Du kommer att föredra under resten av Ditt

Billy Strayhorn i bakgrunden. En bild som vi vänder på i detta nummer.

liv. Om Du i tidig ålder råkade få höra Beethoven eller Louis Armstrong kan ha en avgörande inverkan på Ditt fortsatta lyssnande av musik. De flesta av oss DESS-medlemmar råkade kanske av en ren slump få höra Duke Ellington i tidig ålder och blev präglade av den upplevelsen för resten av vår levnad.

Detta nummer av Bulletinen ägnas till stor del åt Billy Strayhorn som skulle ha fyllt 100 år den 29 november. Slumpen spelade utan tväkan en stor roll i hans liv. För visst var det en slump att Billy Strayhorn råkade träffa Duke Ellington i hans loge på Stanley Theatre i Pittsburgh den 2 december 1938. Någon hade föreslagit att Duke skulle träffa en ung lokal pianist och Duke lovade artigt att ta emot honom i en paus. Duke låg och vilade på en schäslong och låter artigt den unge mannen spela på det piano som Duke alltid hade tillgängligt i sin loge. Han spelar några Ellingtonkompositioner, först på Ellingtons sätt och sedan på sitt eget sätt. Nu vilas inte Duke längre. Han sätter sig upp och in-

ser att besökaren inte är vem som helst utan har kvaliteter som inte är ordinära. Detta slumpmässiga möte fick en avgörande betydelse för både Ellingtons och Strayhorns framtid. Kanske mer för Strayhorn än för Ellington. Duke Ellingtons framtid som känd orkesterledare var utstakad, men den kom att förändras genom det framtida samarbetet med Billy Strayhorn. För Strayhorn var kontakten med Ellington mer avgörande. Om slumpen inte fört dem samman hade troligen Strayhorn förblivit i Pittsburgh som en för den stora allmänheten okänd lokal musiker. Som färgad och framförallt som homosexuell var de flesta vägar stängda för honom i den tidens USA. Men kontakten med Duke Ellington gav honom en möjlighet att övervinna dessa hinder.

Under årens lopp har det vid återkommande tillfällen argumenterats om Strayhorns roll i Ellingtons organisation. Många har ansett att Ellington utnyttjade honom och inte gav honom det erkännande han förtjänade. Andra har den motsatta uppfattningen och menar att

Strayhorn aldrig skulle fått en chans utan Ellington att komma fram i den amerikanska jazzvärlden.

Billy Strayhorn var inte, i motsats till Duke Ellington, den typ av människa som sökte rampljuset. Han var i det stora hela nöjd med den roll

han spelade i Ellingtons bakgrund. Självt vill jag påstå att Ellington var noga med att framhålla Strayhorns förtjänster som sin "writing and arranging companion". Strayhorn var inte den typ som kunde stå på en estrad och "sälja" sin orkester till en publik. Han var alltför tillbakadragen och både han och Ellington visste att hans öppet erkända homosexualitet inte skulle accepteras av den stora massan.

Mycket kommer att skrivas och sägas om Billy Strayhorn i olika media i dessa dagar. Konferenser äger rum på olika platser runt om i världen, allt orsakat av ett slumpmässigt möte 1938.

Medlemsmötet den 7 december kommer att gå i Billy Strayhorns tecken och jag väntar mig att då få träffa många av våra medlemmar. Och kom ihåg; Duke loved Billy Madly!

Leif Jönsson,
ordförande i DESS

Stockholm Jazz Festival utan Billy Strayhorn

I hela den internationella jazzvärlden uppmärksammas 100-årsminnet av Billy Strayhorn. I många metropoler runt om i Europa, USA och Kanada ordnas med särskilda konserter, konferenser och föredrag till minne av Billy Strayhorns insatser som kompositör och arrangör. Skivor med Strayhorn återutges nu och en ny bok om honom är i antågande.

Den 9-18 oktober anordnades i Stockholm en jazzfestival arrangerad av Fasching och med Lena Åberg Frisk som festivalgeneral. Under dessa tio dagar presenterades inte mindre än 150 konserter från 40 olika scener. Ett ambitiöst åtagande som i sig är värt en eloge.

Men varför hade man helt glömt bort Billy Strayhorns hundraårsminne? Det hade väl varit synnerligen lämpligt om denna festival åtminstone på något sätt hade uppmärksammat denna händelse. Det är ett känt faktum att Fasching favoriserar den modernare jazzen, men det är ju ändå så att dagens musiker ofta använder sig av Strayhornkompositioner. Det fanns därför ingen anledning att behandla Strayhorn på ett så åsidosättande sätt som man nu visat. Vi kan inte undgå att känna en stor besvikelse över denna brist på engagemang.

DESS

Jazzhumor

Det gäller
att hålla tungan rätt i mun
när man spelar piano.

Duke's Place

Historiskt, en riktigt bra kväll i Ellingtons sällskap.

Ja, just så var det den 5 oktober 2015: En välavvägd och välpratad blandning av Ellingtonia ur en akademikers forskande öga sedd och framförd med kåsörens lätta anslag. Olle Edströms timslånga framställning, byggd på hans bok om "Duke Ellington – och jazz i Sverige" gav mersmak och lust att läsa. Det tyckte uppenbarligen också den publik som snabbt inhandlade de böcker han hade med sig. Snopet, tycker jag och några andra som tills vidare får nöja oss med den recension som finns på annan plats här i Bulletinen.

Men en välmatad timme var det med författaren Edström och stämningen efter paus förväntansfull när Ulf Johansson Werre introducerade sin trio för kvällen.

Sonen Oskar, trummis i pappas fotspår. Och sedan altsaxofonisten Gustav Rosén, en ny bekantskap för honom och säkert för några i publiken. Själv har jag talat mig varm för Roséns talang i många år sedan jag hörde honom första gången. Jag räknar in honom i dagens svenska jazzelit. Han passade utmärkt samman med Johansson Werre och hans showiga stridepiano (Oskar ej att förglömma). De spelade Ellington med en kraftfull magi som gör att jag faktiskt vågar kalla den historisk. Om Johansson Werre talade sanning då han sade att det var första gången han mötte Gustav Rosén på scen, tror jag att han instämmer. Historiskt var det – av många skäl.

Bo Holmqvist

Gustav Rosén i centrum med Ulf och Oskar Johansson Werre på
DESS-estraden 5 oktober. (Foto Bo Haufman)

Billy Strayhorn

*Composer Billy Strayhorn
in the limelight at last*

by Alison Kerr

This year marks the centenary of one of the great unsung heroes of jazz history, a man who was also half (and sometimes, arguably, more than that) of one of the greatest musical partnerships of the 20th century – and the composer of classics such as *Take The "A" Train* and *Lush Life*. His name was Billy Strayhorn.

In late 1938, this quiet young musician in his past-its-best Sunday suit was taken backstage in a Pittsburgh theatre to be introduced to the great jazz band-leader and composer of the day, Duke Ellington. As Ellington rested between performances on a reclining chair, while his valet tended to his hair, 23-year old Strayhorn was ushered in.

Ellington may not have bothered to open his eyes to take a look at his guest, but by the end of the short visit Strayhorn – who dazzled Duke with a series of piano performances of Ellington tunes, first as the composer himself would play them, and then in his own arrangements – had been wholeheartedly accepted into the organisation.

So began a three-decade relationship that was one of the most fruitful and – according to those who witnessed it – loving in jazz history. From the outset, the refined and cultured Strayhorn, a dedicated Francophile and follower of fashion who had never really belonged in the Pittsburgh schack in which he was raised, was not so much Ellington's right-hand man as his alter ego.

Constantly on the road with his band, Ellington entrusted composing and arranging assignments to Strayhorn who had absorbed the Ellington Orchestra sound and was more than happy to devote himself to keeping it up to date with new music, and keeping the royalties pouring in to an organisation which had many mouths to feed.

Bob Wilber, the 86-year-old American clarinetist and saxophonist who was a member of a celebrated small group put together by Strayhorn in the 1960s

*Billy Strayhorn
portraided by Gion Mili
for Life Magazine.*

says: "He completely assimilated Duke's music that often you couldn't tell in an arrangement which part was Duke and which part was Billy. He was absolutely indispensable to Duke."

Strayhorn had been a frustrated would-be cosmopolite in Pittsburgh, where his sexuality was never discussed but where he was always assumed to be gay, but he blossomed in Manhattan, living initially with Ellington's entourage in the boss's Harlem penthouse, and spending his days soaking up all the art and cocktails

that he could during his non-writing time. "A miniature, black Noel Coward," is how a friend later described him.

As his biographer David Hajdu writes: "In Pittsburgh, who he was had inhibited Billy Strayhorn from doing what he could do; in New York, what he could do enabled him to be who he was." And what he was was a young gay man who loved the finer things in life, and was able to set up home with his boyfriend secure in the knowledge that – unlike many employers back then – his sexuality, and his

openness about it, would not be an issue with Ellington, who treated him as one of the family, possibly even better than he treated his own son, Mercer, who also wrote for the band.

Not only did his association with Ellington provide him with the bon vivant lifestyle he had dreamed of, it also gave him an outlet for his artistry and allowed him to flourish as a composer. He may have been composing and arranging for the Ellington outfit from 1939 – and have been the author of *Take The "A" Train*, a massive hit which Ellington eventually promoted to the band's theme song.

Everyone in the band, however, knew that he was a prolific writer of their music and he was well liked and respected. Tommy Smith, the director of the Scottish National Jazz Orchestra, recounts a story told to him by trombonist Buster Cooper. "He told me he was once sitting next to Strayhorn on a plane, and Strayhorn had his briefcase out. He opened it and there was some manuscripts there, and Buster was really excited because he thought he was going to get to see what Strayhorn was going to write. They were all in awe of him and never sure who had written what. But Billy lifted up the manuscript – and there was a bottle of whisky there. He offered Buster a drink, and put the manuscript away. Buster never got to see what the music was."

One song which everyone knew was 100 per cent Strayhorn was *Lush Life*, the poetic words and music of which he had mostly penned before he met Ellington. It's long been a favourite of jazz singers – and its recent performance by

Lady Gaga boosted her credibility with the jazz community because it is, as Bob Wilber points out, "a very tricky song". Indeed Strayhorn was incensed by both the arrangement and the fluffed lyrics in Nat King Cole's famous recording of it.

British-born jazz singer Annie Ross met Strayhorn in the early 1950s when they were both living in Paris – the city he had written about in *Lush Life*. She says: "We hit it off immediately. He liked the way I sang and he taught me *Lush Life*. He was a gentle soul. They called him Swee' Pea precisely because he was so gentle."

It might also have been something to do with the love of flowers and nature that he inherited from his mother – a love that is obvious from song titles such as *Passion Flower*, *Lotus Blossom* and *Violet Blue*, which were written as features for alto saxophonist Johnny Hodges, whose gloriously plaintive sound was the perfect match for Strayhorn's beautiful but dark-tinged melodies and sumptuous arrangements.

When, in March 1965, Strayhorn – whose piano playing was usually done in the recording studio or just to entertain friends – was asked to put together a band for a concert featuring his first solo piano performance, Wilber got the call that one might have expected Hodges to get. "I don't know how he had heard me – whether it was only on record – but he realised that I would be the ideal interpreter for the compositions that he wrote for Johnny Hodges. It was an absolute thrill being called to be in that band, which he named the Riverside Drive Five. I was thrilled to do it."

One of the tunes performed at the concert and then long forgotten about was *Orson* – Strayhorn's portrait of Orson Welles. The music for it was discovered in a box stuffed with manuscripts in Strayhorn's basement long after his death from cancer in 1967. The handwriting on the music helped shed light on Strayhorn's enormous contribution to the Ellington repertoire and sound, while stacks of his own pieces underlined the fact – long known by Ellington experts – that he had been a brilliant composer in his own right and that he alone had composed many of the numbers that had been thought to be collaborations.

Now, in Strayhorn's centenary year, he will perhaps receive more of the widespread recognition he deserves.

The Copasetics

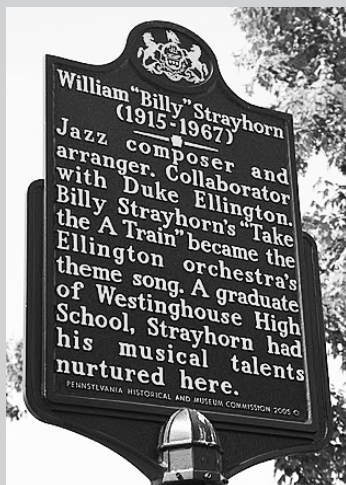

En av den amerikanska underhållningsvärldens stora svarta stjärnor var dansören Bill Robinson, kallad Bojangles. Duke Ellington komponerade som vi alla vet ett nummer till hans ära med just den titeln. Bill Bojangles Robinson avslutade oftast sina framträdanden med uttrycket "everything is copasetic" som närmast kan översättas som "allting är prima". När Bojangles avled 1949 bildade ett antal afro-amerikaner en löst sammansatt klubb som man gav namnet The Copasetics. Avsikten var att dels hedra minnet av Bill Robinson men också att försöka bevara tap dancing som en konstart. Medlemmarna som bildade klubben var tjuoen till antalet och de flesta var dansare men även andra personer i underhållningsvärlden ingick. Initiativtagare var LeRoy Meyers som blev klubbens förste ordförande. Bland övriga kan nämnas namn som Cholly Atkins, Honi Colles, Peg Leg Bates, Paul Black, Roy Branker och Brownie Brown, alla kända namn i danssammanhang. Men även en minoritet av icke dansare ingick i den initiala gruppen och en av dem var Billy Strayhorn. Senare tillkom även Dizzy Gillespie och Charlie Shavers som medlemmar

The Copasetics hade mer eller mindre regelbundna möten oftast hemma i någon medlems bostad och Billy Strayhorn härbärgerade många sådana sammankomster i sin lägenhet. Föreningen blev med åren mer organiserad och anordnade årligen en Copasetics Dance i Harlem och en populär Copasetics Boat Ride på Hudson River. Vid dessa tillfällen uppträdde olika konstellationer ur The Copasetics med tap dancing. Dessutom uppträdde man vid olika välgörenhetsevenemang i Harlem. Grupper ur The Copasetics deltog även i musikaler och för flera av dessa hade Billy Strayhorn bidragit med kompositioner. Musik som aldrig kom att ingå i Duke Ellingtons repertoar. För en av dessa musikaler skrev han faktiskt ett nummer med titeln "Everything Is Copasetic". 1950 blev Billy Strayhorn vald till president för The Copasetics och han uppehöll den positionen fram till sin död 1967.

Bo Hausman

The Billy Strayhorn marker placed outside of the Westinghouse High School in Pittsburgh. The marker was erected during the Ellington Conference in Pittsburgh 1995.

The Billy Strayhorn Discography

The name of Billy Strayhorn is appearing quite frequently in the discographies primarily as substituting for Duke Ellington on numerous recording sessions with the Ellington orchestra. His name is also often shown as the arranger for various sessions. In fact his first appearance in the discographies is as arranger for a Johnny Hodges session on February 27, 1939. He took part in many of the small group recordings made soon after his joining the Ellington organisation. By the mid 1940s his reputation had grown and he was appointed member of several award winning groups. When Ellington's sidemen made recordings under their own names Billy Strayhorn was often requested to take care of the piano chair. As a curiosity may be mentioned a Johnny Hodges session for Wax Records in 1947 where Jimmy Jones is playing the piano while Billy Strayhorn handles the drums.

Billy Strayhorn took part in recordings by primarily Johnny Hodges but also Cootie Williams, Barney Bigard, Rex Stewart, Al Hibbler, Harry Carney, Tyree Glenn, Chubby Kemp, Oscar Pettiford, Sarah Forde, Jimmy McPhail, Louie Bellson, Ben Webster, Clark Terry and Johnny Dankworth.

One of Billy Strayhorn's admittedly best capacities was to handle singers and as we all know Ellington originally employed Billy in 1939 in this capacity and as a lyric writer. Several singers made use of this capacity and he has made recordings both as accompanist and arranger for vocalists like Joya Sherrill, Jane Harvey, Lena Horne and Carmen McRae.

He also assisted Mercer Ellington when he recorded for Coral Records.

Billy Strayhorn mostly appears on records as a side man but he has made some recordings under his own name and we list them here:

Duke Ellington and Billy Strayhorn duo

	New York, January 10, 1946.	
D6-VB-1518-1	Tonk (Pianistically Allied)	Victor 27-0145
D6-VB-1519-1	Drawing Room Blues	Victor 20-2327

Billy Strayhorn (solo)

	Hollywood, summer or fall 1947	
Halfway to Dawn	Verve 314-521 661-2	
	(The Jazz Scene)	
Tail Spin	- " -	
Halfway to Dawn (alt.)	- " -	

Billy Strayhorn And Orchestra

Ray Nance-tp/Jimmy Hamilton-cl/ Al Sears-ts/Harry Carney-bs/Billy Strayhorn-p/Junior Raglin-b/Fletcher Jackson-d/ Al Hibbler-voc.

	New York, April, 1947.	
EB1001	Fat And Forty	Sunrise 2001
EB1002	Solitude	Sunrise 2002
EB1003	My Little Brown Boo	Sunrise 2001
EB1004	Feather Roll Blues (No voc.)	Sunrise 2001
(The three first items were issued as by Al Hibbler And Orchestra.)		

Billy Strayhorn Trio

Duke Ellington, Billy Strayhorn-p/Wendell Marshall-b.

	New York, October 3, 1950.	
M5710	Cotton Tail	Mercer LP-1001
M5711	C-Jam Blues	Mercer M-1964
M5712	Flamingo	- " -
M5713	Bang Up Blues	Mercer LP-1001

Billy Strayhorn Trio

Duke Ellington, Billy Strayhorn-p, Joe Shulman-b.

	New York, November 1950.	
M2479	Tonk	Mercer M-1963
M2480	Johnny Come Lately	- " -
M2481	In A Blue Summer Garden	Mercer LP-1001
M2482	Great Times	- " -

Billy Strayhorn & His All Stars

Juan Tizol-tb/Willie Smith-as/Jimmy Hamilton-cl/Billy Strayhorn-p/Wendell Marshall-b/ Louie Bellson-d.

	New York, June 19, 1951.	
M4040	Alternate	Mercer LP-1005
M4041	Hoppin' John	Mercer 1973
M4042	Jumping With Symphony Sid	- " -

Billy Strayhorn Septet

Harold Baker-tp/Quentin Jackson-tb/Russell Procope-cl/Johnny Hodges-as/Billy Strayhorn-p/ Al Hall-b/Oliver Jackson-d. (Johnny Hodges appearing as "Cue Porter".)

	New York, April 14, 1959.	
Cue's Blue Now	Felsted FAJ-7008	
	(Cue For Saxophone)	
Gone With The Wind	- " -	
Cherry	- " -	
Watch Your Cue	- " -	
You Brought A New Kind Of Love	- " -	
When I Dream Of You	- " -	
Rose Room	- " -	

Billy Strayhorn with the Paris String Quartet

Billy Strayhorn-p/Michel Gaudry-b/Paris String Quartet/Paris Blue Notes-vcl

	Paris, May, 1961.	
Lush Life	United Artists UAJ-14010	
Just A-sittin' And A-rockin'	- " -	
Passion Flower	- " -	
Take The "A" Train	- " -	
Strange Feeling	- " -	
Day Dream	- " -	
Chelsea Bridge	- " -	
Multicolored Blue	- " -	
Something To Live For	- " -	
A Flower Is A Lovesome Thing	- " -	

Billy Strayhorn Combo

Clark Terry-tp, flh/Bob Wilber-cl, sop/Billy Strayhorn, Duke Ellington-p/Wendell Marshall-b/Dave Bailey-d.

	New York, June 30, 1965.	
U.M.M.G	Red Baron AK52760	
Smada	- " -	
Passion Flower	- " -	
Take The "A" Train	- " -	
Day Dream	- " -	
Just A-sittin' And A-rockin'	- " -	

Billy Strayhorn Combo

Willy Ruff-fh/Ozzie Bailey-vcl added

	New York, July 2, 1965.	
Raincheck	Red Baron AK52760	
Chelsea Bridge	- " -	
Multicolored Blue	- " -	
Pig Sty	- " -	
Oink	- " -	

Billy Strayhorn Combo

Billy Strayhorn-p/Wendell Marshall-b/Dave Bailey-d/Ozzie Bailey-vcl

	New York, July 2, 1965.	
Your Love Has Faded	Red Baron AK52760	
Love Came	- " -	
A Flower Is A Lovesome Thing	- " -	
Love Has Passed Me By Again	- " -	
Something To Live For	- " -	

Billy Strayhorn (solo)

	New York, August 14, 1965.	
Love Came	Red Baron AK52760	
Something To Live For	- " -	
Baby Clementine	- " -	

Take The "A" Train

Signature
Theme of the Duke
Ellington Orchestra
Composed by Billy
Strayhorn

By Fred Glueckstein

In 1941, Duke Ellington and his Orchestra introduced *Take The "A" Train*, a composition written by a young lyricist and pianist named Billy Strayhorn, who came to New York from Pittsburgh after Ellington expressed an interest in having him join the band. *Take The "A" Train* was to become the Duke Ellington Orchestra's signature tune and one of Strayhorn's most well-known compositions that include *Day Dream*, *Lotus Blossom*, *Chelsea Bridge*, and *Lush Life* amongst many others.

Ellington and Strayhorn met in December 1938 when Duke and the orchestra performed at an engagement at the Stanley Theatre in Pittsburgh. In an interview with Bill Coss of *Down Beat*, for a story published on June 7, 1962, Strayhorn explained how he, who was twenty-three years old and working in a drug-store, met Ellington and what transpired: "Duke Ellington came to Pittsburgh in 1938, and a friend got me an appointment with him. I went to see him and played some of my songs for him. He told me he liked my music and he'd like to have me join the band, but he'd have to go back to New York and find out how he could add me to the organization", Strayhorn told Coss. "When Strayhorn did not hear from Ellington, he decided to go see him and travelled to Newark where he had an aunt and uncle and a place to stay", wrote Coss.

In 1940 there was a clash between The American Society of Composers, Authors and Publishers (ASCAP) and radio, and at the beginning of 1941 all ASCAP music was off the air. Since Duke was in ASCAP he could not play his library of compositions on the air, so he asked Strayhorn, who was not a member of ASCAP to write a new library that he could

Strayhorns comment on composing Ellington's signature theme: "A-train was born without any effort – it was like writing a letter to a friend".

use. *Take The "A" Train* was one of the pieces Strayhorn wrote.

When asked by Stanley Dance where *Take The "A" Train* got its title, Strayhorn said: "The reason we gave it that title was because they were building the Sixth Avenue subway at that time, and they added new trains, including the "D" Train, which came up to Harlem, to 145th Street, and then off to the Bronx, but the "A" Train kept straight on up to 200-and-Something Street. People got confused. They'd take the "D" Train, and it would go to Harlem and 145th Street, but the next stop would be on Eighth Avenue under the Polo Grounds, and the one after that would be in the Bronx", Strayhorn told Dance. "So I said was writing directions", said Strayhorn, "take the "A" Train to Sugar Hill. The "D" Train was really messing up everybody. I heard so many times about housewives, who ended up in Bronx, and had to turn around and come back".

On Wednesday, January 15, 1941, Duke Ellington And His Orchestra recorded *Take The "A" Train* for the first time at RCA Victor Studios for Standard Transcription Service in Hollywood. The other pieces recorded in the studio that day were *I Hear A Rhapsody* with vocal by Herb Jeffries, *Bounce, It's Sad But True*, *Madame Will Drop Her Shawl*, *Frenesi*, *Until Tonight*, *West Indian Stomp*. *Love And I* and *John Hardy's Wife*.

One month later, on Saturday, February 15, 1941, the band was back in Hollywood and recorded their famous version of *Take The "A" Train* for Victor. The next day, February 16, the Ellington Orchestra

continued a seven-week engagement at the Casa Mañana in Culver City, California. For the first time in public, the Duke Ellington Orchestra broadcasted *Take The "A" Train* from the Casa Mañana and now using the composition as their signature theme.

On October 9, 1941, Ellington and Jimmy Blanton on bass, supported by the John Scott Trotter Orchestra, appeared on Bing Crosby's NBC Kraft Music Hall performing *Take The "A" Train*.

On January 31, 1965, the Duke Ellington Orchestra played at the Falkoner Teatret in Copenhagen and Duke invited Billy Strayhorn to come forward and play his own composition. This may be watched on <http://www.youtube.com/watch?v=WtYvGJaIRn0>. It is a very interesting performance where one can observe Strayhorn's different way of handling the melody compared to that of Ellington's.

With respect to the tune's lyrics, Mercer Ellington told Stanley Dance in *The World of Duke Ellington* that "Billy Strayhorn told me: 'The real test of an arrangement after you've written it, is can you sing it'". Although Strayhorn said he wrote lyrics for *Take The "A" Train*, the first recorded lyrics were composed by Lee Gaines for the Delta Rhythm Boys. The lyrics used by the Ellington band were by Joya Sherrill, who made up the words at her home in Detroit, while the song was played on the radio.

In Ellington's autobiography, *Music Is My Mistress*, Duke recounted that he first met Joya Sherrill backstage at the Paradise Theatre in Detroit in 1941. Joya

refreshed Ellington's memory on what happened: "I had written a set of lyrics to *Take The "A" Train*, and had come to the theatre to sing it for you. I had no thought of singing with your band, but only hoped you would like the lyrics I had written", said Joya. "You called Billy Strayhorn to the piano. He played, I sang, and you listened. After I finished, you asked me to sing something else, and I sang three other songs".

Impressed with Sherrill's remarkable poise and singing ability and her unique take on the song, Ellington hired her as a vocalist after she finished school. Ellington adopted Sherrill's lyrics of *Take The "A" Train* in June 1942. Over the years the lyrics have contained many variations, which was not unusual for songs of that era. The one below is representative only, and may not be the original Sherrill lyrics:

*You must take the "A" Train
To go to Sugar Hill way up in
Harlem*

*If you miss the "A" Train
You'll find you've missed the
quickest way to Harlem*

*Hurry, get on, now it's coming
Listen to those rails a-thrum-
ming (All Aboard)*

*Get on the "A" Train
Soon you will be on Sugar Hill in
Harlem*

A segment from the film *Reveille* with Beverly from 1943 shows the Orchestra playing *Take The "A" Train* with Betty Roché performing the lyrics may be watched at <http://www.youtube.com/watch?v=cb2w2m1JmCY>. In addition

to the Ellington Orchestra appearing in *Reveille* with Beverly, the film featured a number of notable cameo appearances from such important big band era musicians as Count Basie, Frank Sinatra, The Mills Brothers, Bob Crosby, Vernon Alley, Freddie Slack, and Ella Mae Morse.

Take The "A" Train marked Billy Strayhorn's breakthrough as a composer. It became a hit recording, and Ellington made it his orchestra's signature tune from 1941 until the end of his life. The song's legacy includes Willis Conover adopting it as the theme song for his long-running jazz program on the Voice of America, the U.S. Government's international shortwave radio service. It was used in the 1961 film *Paris Blues* and has been recorded by musicians ranging from Cab Calloway, Lawrence Welk, and Henry Mancini to Phyllis Hyman and Bobby McFerrin. In 2000, National Public Radio (NPR) selected *Take The "A" Train* as one of the NPR 100; the hundred most important American musical works of the 20th century.

Take The "A" Train is arguably the most famous of the many compositions coming from the collaboration of Ellington and Strayhorn. It is also fair to say that it is one of the favorites of Ellingtonians, jazz aficionados, and enjoyed by music lovers around the world. There is no doubt *Take The "A" Train* will continue to be part of the treasured history of American musical works and one of the most famous pieces of the Ellington/Strayhorn legacy.

This article has been published earlier in The Duke Ellington Society (New York) news letter February 2013.

Duke about Billy

Duke Ellington: *Because he had a rare sensitivity and applied himself to his gifts, Billy Strayhorn successfully married melody, words, and harmony, equating the fitting with happiness. His greatest virtue, I think, was his honesty, not only to others, but to himself. His listening-hearing self was totally intolerant of his writing-playing self when, or if, any compromise was expected, or considered expedient.*

He spoke English perfectly and French very well, but condescension did not enter into his mind. He demanded freedom of expression and lived in what we consider the most important and moral freedoms: freedom from hate, unconditionally; freedom from self-pity; freedom from fear of possibly doing something that might help another more than it might help himself; and freedom from the kind of pride that could make a man feel he was better than his brother or neighbour. God bless Billy Strayhorn.

Billy Strayhorn was always the most unselfish, the most patient, and the most imperturbable, no matter how dark the day. I am indebted to him for so much of my courage since 1939. He was my listener, my most dependable appraiser, and as a critic he would be the most clinical, but his background – both classical and modern – was an accessory to his own good taste and understanding.

Strayhorn and Ellington with Dizzy Gillespie when recording the album Jazz Party in 1959.

Dizzy said about Strayhorn's work: All those sevenths – man, I never heard anything like those things until him.

Gil Evans:

That's all I did. That's all I ever did. Try to do what Billy Strayhorn did.

Quincy Jones:

Billy to me is the boss of the arrangers.

Benny Carter:

Strayhorn's compositions made us all think a little differently about what we were doing.

Cherish the Legacy of Billy Strayhorn

By Gregory A. Morris, Ph.D.

I am Executor of the Billy Strayhorn Estate and founding President of Billy Strayhorn Songs, Inc. The purpose of this article is to share some of our history with Billy Strayhorn, his family, music and his heirs.

As a youngster, I spent the first eight years of my life in one of the homes that Billy lived in before he moved to New York. My grandmother, Billy's mother Lillian and my mother Georgia, the older of his two sisters, revealed to me about how I would crawl under Billy's upright piano to play with the pedals and then try to stand up. Always managing to bump on my head on the piano's under carriage. Mama Strayhorn and my mother used to tell me that Billy often worried about me hurting myself even though it seemed that I had a hard head. Uncle Billy would hug me and rub my head and whisper to me his special name for me.

As the years passed, Billy did not return home very much as his schedule became increasingly busy with his work with the Ellington Orchestra. When he did come home it was a great time for celebrating with the family. On one of Uncle's trips to Pittsburgh, we talked about my high school experience and discovered that my current English teacher at Taylor Alderdice High School had been the same teacher he had as a high school student at Westinghouse High School. From that time he always asked about her and I usually had a message from her to share with him whenever he would call.

He was such a giving person. He helped me pay my first tuition payment to the University of Pittsburgh and proudly sent me money to pay my initiation fee in a national leadership honor society (Omicron Delta Kappa). 1955 was very special for my cousin Carole and me. We were the most recent Strayhorn family high school graduates and Uncle Bill wanted to do something for us. He planned an all expense week-long visit with him in New York City!

Singer Lena Horne and Billy Strayhorn were very close friends, here captured in a pensive moment. She said: I wasn't born a singer. I had to learn a lot. Billy rehearsed me. He stretched me vocally. Very subtly, he made me stretch, he raised keys on me without telling me. He taught me the basics of music. He played good music for me to hear, because I hadn't heard anything. He went around with me to auditions and played piano for me. I was terrified, but he kept me calm and made me good.

We saw the sights, met his friends and celebrities like the Dodgers baseball stars Roy Campanella and Jackie Robinson, championship boxer Sugar Ray Robinson, popular vocalists Lena Horne, Billy Eckstine and Nat King Cole; attended a Broadway play, spent a day at Coney Island Amusement Park. Checked out a performance at the Apollo Theatre and explored the heights of the Empire State Building. The best was yet to come, however because Uncle Bill had work to do. The Duke Ellington Orchestra was scheduled to perform at the Aquacade Auditorium. We went backstage to meet Mr. Ellington and then enjoyed the performance from front row seats. At intermission we had to say goodbye to Mr. Ellington who had another engagement. We were saddened for a moment until we returned to our seats for the second half of the show. Much to our delight, Billy Strayhorn walked out on the stage, bowed to the audience and preceded to conduct the Ellington Orchestra for the remainder of the show. This was truly a WOW experience for me because I had never seen nor heard the Ellington Orchestra play with Uncle Bill as their conductor and pianist!

Finally, I understood what and why so many performers and jazz aficionados were talking about the skill, depth and talent of Pittsburgh's young Billy Strayhorn! Before meeting Duke Ellington and leaving Pittsburgh, Billy was an accomplished musician. In 1934 he was featured in a performance of Ed-

vard Grieg's Piano Concerto in A minor, op. 16. He wrote a production entitled "Fantastic Rhythm" which included *My Little Brown Book*. He wrote the famous song, *Lush Life* as a teenager. Kay Davis, Queen Latifah, Linda Ronstadt, Johnny Hartman, Kevin Mahogany, Lady Gaga and others have sung *Lush Life*. Think for a moment. Is there any doubt that this young man will leave behind an incredible legacy or at least a legacy worth learning about, preserving or sharing?

From reading "Lush Life", Strayhorn's biography, written by David Hajdu, it seems that in the late 50's and early 60's, Duke was becoming more involved with theatrical/musical productions such as "Saturday Laughter" and "Jump For Joy". These shows which were not well received by many audiences perhaps because they were beyond what many had come to expect of Ellington music. The film version of the outstanding novel, "Anatomy of a Murder" was thought to be an even greater stretch. Ellington took on these immense projects, but soon turned over the responsibility for arranging and production of the final versions to Strayhorn. This division of effort consumed a major part of Billy's time. After the filming and recording of the "Paris Blues" soundtrack, Alan Douglas who was very involved with the "Paris Blues" project spoke with Strayhorn about a special recording session. The outcome of this session was entitled "The Peaceful Side". Strayhorn devotees owe it to themselves to give this recording a listening! Many

Billy Strayhorn in the recording studio with Johnny Hodges, early 1960s, for whom he was the arranger and sometimes pianist on several albums.

scholars, friends and longtime Strayhorn followers viewed this effort as Strayhorn finally playing his music as he intended it to be played.

The early 60's had another dimension that weighed on Strayhorn. Billy sensed that his health was becoming an issue. Tobacco and alcohol were not his allies. In 1964, Uncle Bill asked me if I would be the executor of his estate. I answered "yes" but also inquired what he wanted me to do in that position. His answer was strong and specific. This response was, "Take care of my stuff!" as he pointed to the numerous books, multiple folders of music materials, etc. in his small apartment. That was to be my task. Billy's father James, Sr. died in May 1965 and Billy had his own will drawn up on July 30, 1965, naming me as his executor. Billy's beloved mother died in October 1966, and Billy followed her May 31, 1967.

The ball was now in my court. I met with my Uncle Bill's attorney to determine what my next moves would be. What does the executor have to do to take charge? What do I need to identify and safe guard as any of his possessions could have great meaning to his family and perhaps the future generation of musicians? What belongings might comprise Billy's legacy?

My first task as Executor was to collect and inventory all the materials in Strayhorn's apartment. I decided to have professional movers list and pack all of Strayhorn's furniture, books, papers, art objects, etc., and move them to a warehouse. The material filled almost 2/3 of a moving van. I prepared the inventory of everything that needed to be distributed and finally sent copies of the Inventory to all of Billy's immediate heirs, and any other parties who presented a claim for review and consideration.

My next task was to determine the value of his financial holdings including royalty income for his music and his outstanding debts and liabilities. Working through this phase of determination was going to take considerable time, talents, and resources that were not immediately available to me. You see where this is going? Many years later, the financial aspects of the Billy Strayhorn Estate were settled, but much remained to be completed. In 1996, David Hajdu completed his biography of Billy Strayhorn, "Lush Life" providing information, insight and knowledge about a close partner to Duke Ellington during their almost thirty year relationship.

The Billy Strayhorn story still had more to be revealed. Walter van de Leur, a visiting musicologist from The Netherlands, met David Hajdu and inquired about the name Billy Strayhorn that he found linked with the music of Duke Ellington whose music he was studying at the Smithsonian Institution. Walter contacted me to examine some of the Strayhorn music that I had acquired. Several visits to Pittsburgh and a close examination of the material in the Strayhorn Collection led Walter to return to Pittsburgh to study, play, and eventually record previously unknown works. Walter's study evolved into a dissertation and the recording of newly discovered Strayhorn works. Many interested scholars, and musicians made visits to Pittsburgh to examine the Strayhorn collection, but Walter was the only one who came back repeatedly. He published a treatise on Billy Strayhorn's music. "Something To Live For, The Music of Billy Strayhorn". As a result of Walter's work, we copyrighted over 70 songs. He worked with the Dutch Jazz Orchestra to play and record "Portrait of A Silk Thread: Newly Discovered Works of Billy Strayhorn" which premiered in 1995 during The Duke Ellington Society International Conference in Pittsburgh, PA.

As Billy's musical works were becoming more widely known, some of the heirs were being deluged with requests to make this music available to younger and broader audiences. We became a formal organization in 1997 to be known as Billy Strayhorn Songs, Inc. (BSSI) so that we could meet the requests of scholars, musicians, and others who were interested in Strayhorn's work. We had to deal with legal challenges as to the ownership of the rights to his music. We prevailed against those challenges. To make Billy Strayhorn's music available, BSSI has worked with a number of major publishers throughout the world. We became active participating at meetings of the International Association for Jazz Education (IAJE) and now the Jazz Education Network (JEN).

This article was originally published with the Jazz Education Network, an international non-profit organisation that serves the jazz arts community by advancing education, promoting performance, and developing new audiences.

Like the Ellington family the Strayhorn family is also very active in preserving the memory of its hero. This protection of the name is not limited to economic factors such as protecting the legal rights to compositions but also to honoring the name and keeping the memory alive. Billy Strayhorn had quite many relatives and several of them are now acting as keepers of the flame.

Dr. Gregory Morris is the executor of the Billy Strayhorn Estate and in that capacity he has written the above article that he has been kind enough to let us reprint. Another supporter of the Strayhorn name is Billy's niece Alyce Claerbaut who is the president of Billy Strayhorn Songs, Inc. looking after the legal rights to all of Billy's compositions. Whenever there comes up a question around Billy's status Alyce enters the barricade and defends convincingly her opinion about her uncle.

At her side she has one of Billy's nephews, Galen Demus, who has been kind enough to let us know a little about their ambitions in the following article.

Not too often Duke Ellington presented Billy Strayhorn on stage, and even more seldom also asked him to take the piano chair for one or two numbers. This is one of those rare occasions, January 31 1965 at the Falconer Centret in Copenhagen. On drums Sam Woodyard and on bass John Lamb. (Photo Jan Persson)

21st Century Strayhorn; The Evolving Perspective

By Galen Demus

I have only one physical memory of my Uncle Bill, having been born in 1960. Visiting his apartment in 1966 with my brother Gary, his words spoken in a soft, sophisticated tone to my young ears, "how ya doin big boy?" But the family stories, history and music I have absorbed culminated into a wealth of information. When I became part of the Billy Strayhorn Songs Board of Directors in 2005, I was looking for an impactful niche where my interpretations of this knowledge would contribute to his legacy moving ever up and onward. The burning question, the driving force for me became, "what will Uncle Bill's music sound like when my kids are grandparents?"

Thus, a journey into establishing several Strayhorn specific initiatives took place beginning in 2008. This was to ensure that we, the family legacy gatekeepers, implemented a proactive and exciting path for a 21st Century Billy Strayhorn Jazz Education initiative. Let's take a look at three areas of significant development:

Establishing the Billy Strayhorn Jazz Education Scholarship.

Awarded since 2008, this scholarship has helped young musicians and institutions in the name of Billy Strayhorn to be recognized for their integrity, artistry and commitment to jazz excellence. Worthy recipients have come from the Jamey Aebersold summer jazz camp, Temple University jazz studies directed by Terrell Stafford, and the Litchfield jazz camp directed by Don Braden. Several institutions are in the development stage given the program's success.

Participation in JEN (Jazz Education Network).

Participating as an exhibitor since 2012, the annual JEN national conference has been a highlight for information sharing, networking and strengthening the Strayhorn name and legacy among jazz educators, students and jazz artists. Attended by close to 3000 each year, the opportunity to showcase Strayhorn has

taken us to Louisville, Atlanta, Dallas, and San Diego. The 2016 conference back in Louisville will be followed by a much anticipated 2017 conference in New Orleans.

Establishment of the Billy Strayhorn Foundation.

Established in 2010, the Billy Strayhorn Foundation (BSF) mission has been to not only move Uncle Bill's musical legacy forward, but the life of Billy Strayhorn forward in light of many contributions he made in areas documented but never really discussed in a fuller historical context since his passing. The BSF has created a number of Strayhorn specific educational pieces for all ages, as well as coordinating presentations by family members at an array of venues in several states. BSF has also been the headquarter organization for all things around Strayhorn during this 2015 year.

The Strayhorn Centennial has been a fantastic year of interest and reflection that we are well positioned to continue. Through some of these educational embracing efforts, may Uncle Bill's musical legacy be carried on by our next generation of 21st Century jazz advocates, scholars and interpreters of classic Strayhorn.

En hyllning till Billy Strayhorn

Det musikaliska inslaget vid medlemsmötet den 7 december kommer Magnus Döleruds kvartett att svara för och som framgår av kal-lelsen (sid 20) kommer mötet att gå i Billy Strayhorns tecken. Magnus är en av dagens unga musiker som insett inte bara Duke Ellingtons storhet utan även Billy Strayhorns. Tidpunkten kan knappast vara lämpligare vald än att så här drygt en vecka efter Strayhorns 100-årsdag låta Magnus få framföra sin hyllning till sin idol. Magnus har specialiserat sig på att tolka Strayhorn och har hållit konserter med Strayhorn-tema vid flera tillfällen. Vi har bett Magnus om några rader till Bulletinen och här följer i kort-het hans syn på Billy Strayhorn:

Magnus Dölerud vid Billy Strayhorns bostad i New York.

Billy Strayhorn har länge varit en av mina absoluta favoritkompositörer. Ju mer man lyssnar inser man vilka saker man verkligen fastnar för, och min känsla för hans kompositioner växer fram mer och mer. Jag insåg detta när jag lyssnade på plattor med Ellington eller andra musiker och fastnade speciellt för vissa kompositioner. Det visade sig

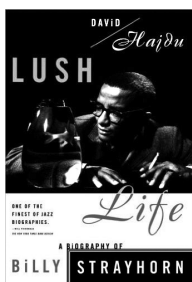
att de påfallande ofta är skrivna av Billy Strayhorn. Någoting var unikt med de här låtarna!

Född på 1980-talet får jag försöka sätta mig in i Billy Strayhorns värld i efter-hand. Lyssna och läsa. Vid mitt senaste besök i New York gick jag runt i Sugar Hill och passerade Billys adress på Convent Avenue för att uppleva något av den miljö han levde i. Så klart dock i en helt annan tid.

Det som har fångat mig i Billys kompositioner är just de unika detaljerna. Man kan direkt höra vem det är som är kompositör! Enligt min upplevelse kan det vara formen eller en harmonisk progression eller ett specifikt melodiskt motiv som gör kompositionen unik. Alltid med en karaktäristisk färg och klang! När man tar sig an att spela en annan kompositörs verk blir det ju alltid med ens egen röst, men man ger alltid kompositionen plats. Billys låtar tar platsen och talar om hur de skall spelas. Mitt mål när jag spelar melodierna är att försöka framhäva det unika. Detaljerna och känslan. Jag kommer i min framtida karriär att ägna många timmar ytterligare åt att ge denna fantastiska musik plats!

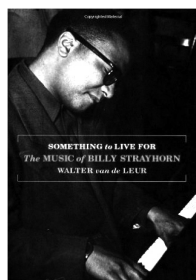
Magnus Dölerud

Vidare Strayhornläsning

En förnämlig, välskrivnen och uttömmande biografi är *Lush Life* av David Hajdu från 1996 - ett pionjärverk som sent omsider presenterade både musikern/kompositören och människan Billy Strayhorn som inte enbart den lite undanskymde partnern till Duke Ellington. Den bygger på omfattande efterforskning, bl a hundratals intervjuer med Strayhorns musikerkollegor, vänner och familj. Ett givet inslag i jazzbiblioteket.

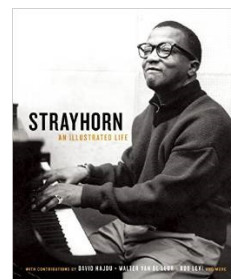
2002 kom sedan Walter van de Leurs *Something To Live For, The Music of Billy Strayhorn*. Som titeln säger handlar denna ganska massiva studie primärt om musiken, även om Strayhorns person och liv naturligtvis också skildras (och med

många referenser till Hajdus biografi). Van de Leur är musikforskare och hans framställning utgörs till delar av detaljerade analyser med notexemplifiering. Dock inte i den grad att den i notstudium mindre hemmavane läsaren behöver förskräckas. Dels beskrivs kompositörer och arrangemang begripligt också i ord, och dels avslöjas här även forskningsresultat av helt andra slag. Inte minst intressant för varje Ellingtonlyssnare är t ex ett 60-sidigt appendix som klargör vem som gjorde vad av Ellington och Strayhorn, nummer för nummer i alla inspelningar där Strayhorn hade ett finger med i spelet. Ett lysande och outhärligt litet uppslagsverk bara det!

De två böckerna kompletterar varandra och ger tillsammans en tydligare bild av Strayhorn än den som presenterats av nästan någon annan inom jazzen, oavsett antalet studier om denne (t ex Ellington).

Helt nyligen har boken *Strayhorn – An Illustrated Life* kommit ut på marknaden lagom till Strayhorns 100-årsdag. Något tidigare än vad som ursprungligen meddelades. Det

är ett praktverk som innehåller mängder av fotografier och uttalanden av olika människor som på något sätt stod Strayhorn nära. Allt är förträffligt sammanställt av Alyce Claerbaut och David Schlesinger. Läsaren får följa med på en rikt illustrerad resa från Strayhorns tidiga ungdom i Pittsburgh till hans lyckosamma karriär tillsammans med Duke Ellington. Boken utgör ett intressant komplement till de ovan nämnda böckerna speciellt som både Hajdu och van de Leur medverkar med artiklar.

Claes Englund

David Hajdu: *Lush Life. A Biography of Billy Strayhorn*, Granta Publications 1996.

Walter van de Leur: *Something To Live For. The Music of Billy Strayhorn*, Oxford University Press 2002.

Strayhorn – An Illustrated Life. Edited by Alyce Claerbaut and David Schlesinger. Bolden an Agate Imprint, Chicago 2015.

The rigorous rules at the time of the British musicians association didn't permit Duke Ellington to bring the whole orchestra to Great Britain for a concert tour in 1948. Ellington made the trip together with only "cabaret acts" singer Kay Davis and trumpeter/violinist/singer/dancer Ray Nance. With a first night on June 21 they performed at the London Palladium until July 3 accompanied by the Skyrockers Orchestra and as part of a show that also included a singer Pearl Bailey. The success was limited, but that changed drastically when they continued on a tour in Britain until July 18 accompanied by the British Jack Fallon Trio. The success continued on the following visit to the European continent; France, Belgium and Switzerland.

One of few articles by Ellington is the following "Broadway column" report from the European tour for AP.

"Never have I been kissed so much in so short a time"

Broadway columns for PMs –
Mailed Aug. 26, 1948 – AP Newsfeatures
by

**Duke Ellington,
Popular Bandleader**

who has just returned from
Europe after a two-month sojourns

If anything, there seems to have been a distinct rise in the popularity of American artists and music during the fifteen years since we last toured Great Britain. Contrary to the accepted motion that the citizens of John Bull are a phlegmatic people, it seemed to me that nowhere are people more willing to demonstrate their enthusiasm than those who paid their way into these concerts.

Especially flattering to any performer were the crowds of youngsters who swarmed around the stage entrances intent upon getting our autographs –

Duke with his "cabaret acts" and British accompanying trio: from left Duke, Malcolm Mitchell (g), Kay Davis, Jack Fallon (b), Tony Crombie (drs) and Ray Nance.

unmindful of the fact that by delaying their departure for home they would be obliged to trek 15 or possibly 20 miles because they had missed the last bus for their town. During the Channel crossing to France, Kay Davis, Ray Nance and I voiced our fears that that nothing could equal our reception in Britain. When we stepped from the train at Gare du Nord in Paris those fears were swept away at once. Two bands, one jazz and one bebop (you'd be surprised to know how 'hip' Parisians are to the latest U.S. musical development) were on hand to spark the welcome by a cheering, clamoring throng that filled the streets as far as the eye could reach. Never have I been kissed so much in so short a time.

That Night, at the Salle Pleyel, following the regular two hour concert by the six in our troupe we were forced (very happily) to do almost 40 minutes of encores. One of our dressing room visitors after the concert was Django Reinhardt, the great three-fingered guitarist who toured in America with our band last year. Django insisted that we attend a party in our honor at the Club St. Germaine, haunt of the Existentialists. That was certainly one of my most unique parties. Food could not be had even for asking, but only the champagne flowed more rapidly than the extremely animated conversation.

In Belgium and Switzerland the enthusiasm was equal, the wine less plentiful, the conversation more sedate, and the food seemingly unlimited. It's something beyond my comprehension how there can be such an abundance of the nourishing things in these two countries while

their neighbours – France and England – must live so frugally. Everywhere was apparent the imprint of our G.I.'s – in expressions of speech, items and attire, even customs – but no place more so than in the field of popular music. Fifteen years ago novelty accounted for the balk of our appeal, but today, thanks to the boys in uniform and the recording industry, the people of Europe welcomed us as purveyors of a music they know and enjoy. And what a welcome it was!

Do recordings exist from the 1948 European tour?

Hardly any. 1948 was as a whole a poor recording year for Duke Ellington and other bands alike. The president of the American Federation of Musicians (AFM), James C. Petrillo, had imposed a second recording ban that lasted over 11 months in 1948.

It is possible that this recording ban had an impact on Ellington's decision to go to Europe at this time. Only one organised recording session was made during the tour and it was made by Ray Nance & the Ellingtonians. Four tunes were recorded for the British label Esquire (10-041 and 10-042).

Ray Nance's sidemen are Ellingtonians all right but not Duke Ellingtonians but rather Ray Ellingtonians. Ray Ellington was an Afro-British drummer quite popular in Britain at the time. For contract reasons they had to appear under phony names but Ray Nance is actually accompanied by Dick Katz p., Lauderic Caton g., Coleridge Goode b. and Ray Ellington dr.

In conjunction with the Ellington conference in Leeds 1997 a souvenir CD was issued including a previously unknown version of *Take The A Train* with Duke and the British trio. It emanated from a television program made sometime in July 1948.

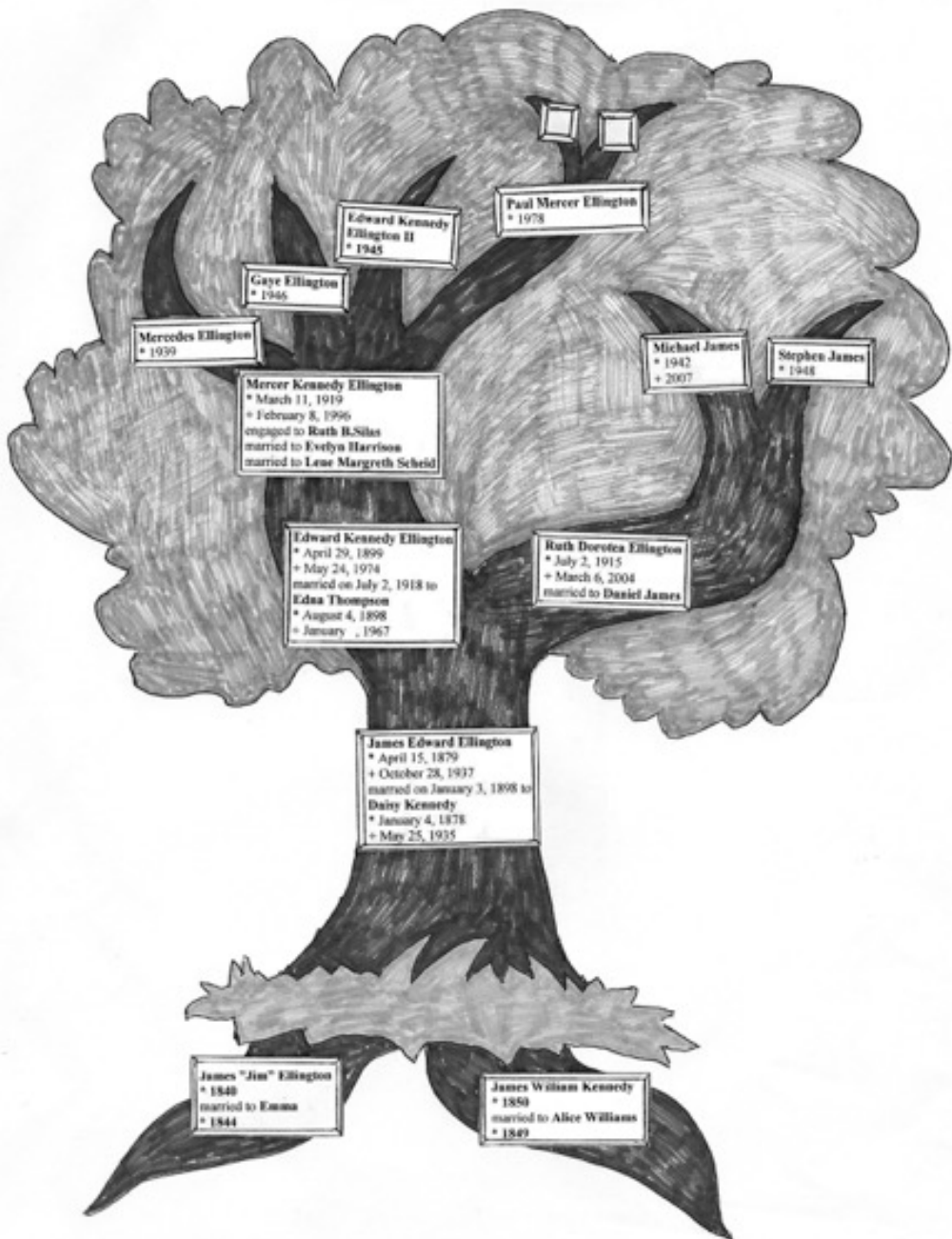
Bo Hausman

Duke Ellingtons släkträd

Detta tema har varit annonserat vid tidigare medlemsmöten men pga tidsbrist har programpunkten fått utgå vid dessa tillfällen. Nu tar vi skadan igen genom en presentation av Dukes härstamning och efterkommande på detta sätt. Det här visade släkträdet torde ge en bra bild över sammanhangen men det finns många frågetecken och kommentarer som kan tilläggas.

Dukes far- och morföräldrar var födda som slavar i mitten av 1800-talet. Man kan undra något över de "fina" efternamn de hade, Ellington respektive Kennedy. Detta torde ha sin grund i slaveiets upphörande, som officiellt skedde 1865. När slavar blev fria skulle de mantalföras eller kyrkobokföras. Men de hade ju egentligen inget annat namn än sina förnamn och i längderna måste de ges ett efternamn. Man bestämde då helt enkelt att de skulle få slavägarens efternamn. Detta ger anledning till misstanken att jazzpersonligheter som Ivie Anderson och Oscar Peterson hade förfäder som varit slavar hos plantageägare med svenskt ursprung.

Det är knappast troligt att Duke någonsin träffade sina mor- och farföräldrar, men i sin självbiografi *Music Is My Mistress* visar han bilder på sina morföräldrar James William och Alice Kennedy. James William hade en tjänst som polis i Washington och bilden i MIMM visar honom i uniform hållande en batong. Duke ger honom titeln "captain" och det torde vara en ovanligt hög befattning för en färgad polis på den tiden. Senare forskning har emellertid ifrågasatt detta. Enligt vissa uppgifter var han egentligen byggnadsarbetare men ryckte ibland in vid behov som extra polis. Enligt Ruth Ellington fungerade han som "a combination policeman and fireman". James William var född på en plantage i Virginia som son till plantageägaren och en slavinna. Han blev faktiskt friförklarad före 1865 och beslöt sig då för att bosätta

sig i Washington, DC. Det var inte helt ovanligt att slavägare friförklarade ljushytliga slavar som de erkände som sina egna söner. Många friförklarade färgade ville bosätta sig just i Washington för att vara nära och få beskydd av landets president. Senare hämtade han till sig Alice Williams från plantagen i Virginia och de gifte sig i Washington och fick bl.a. dottern Daisy, Dukes mor. Hon var den femte i ordningen i en syskonskara på sju.

Om Dukes farföräldrar har vi endast sporadisk kunskap. Jim Ellington var född i Lincolnton, North Carolina och hans hustru Emma var född i South Carolina. I officiella papper är Jim beskriven som "mulatto", "farmer" och "paralyzed" innebärande att han led av någon slags förlamande skada. Emma är beskriven som "black". De fick nio barn varav James Edward var det yngsta. Duke hade således många "aunts and uncles". Totalt tjugofyra säger han i

MIMM. Därutöver bör han rimligen ha otaliga kusiner och syslingar.

Dukes far James Edward Ellington, i familjen kallad "J.E", arbetade som någon slags butler hos en prominent läkare i Washington och han tycks även ha ägnat sig åt viss form av catering. Det påstås att han vid något tillfälle fungerade som kypare i Vita Huset. Under första världskriget lämnade han dock denna verksamhet och tog i stället en anställning på ett skeppsvarv där han hanterade ritningar. När Ellington hade etablerat sig i New York flyttade först Daisy till honom 1930 och J.E. anslöt året efter. Paret James och Daisy fick endast två barn, Duke och Ruth. Enligt Mark Tucker föddes emellertid ett barn före Duke men det dog i spä ålder.

Duke föddes, som vi alla vet, den 29 april 1899. Ruth föddes först sexton år senare den 2 juli 1915. Daisy var då trettiosju år gammal. Det är inte ovanligt

att få barn vid den åldern speciellt inte i dag, men kanske något mera ovanligt vid förra seklets början. Särskilt om det var sexton år sedan senaste födseln. Det finns många ellingtonforskare av olika grad som påstår att det är en officiell hemlighet att Ruth i realiteten var Dukes dotter. Något bevis härom har emellertid aldrig visats och någon födelseattest som utvisar Ruths föräldrar har aldrig presenterats. Tills motsatsen bevisas får vi behandla Ruth som Dukes syster. Ruths liv och karriär presenterades i Bulletin 1/2015 av Fred Glueckstein.

Ruth Ellington var gift tre gånger. Första gången med journalisten Daniel James med vilken hon fick två söner, Michael James och Stephen James. Hon skilde sig från James och gifte om sig med Christopher Stamatou. Senare gifte hon sig med operasångaren McHenry Boatwright.

Duke gifte sig tidigt med Edna Thompson och de fick en son, Mercer. Hans musikaliska karriär är känd för oss och beskrevs senast i Bulletin 2/2014. Mercer hade flera relationer med kvinnor och fick inalles fyra barn. Han hade en tidig relation med Ruth B. Silas men de var aldrig gifta. De fick tillsammans dottern Mercedes Ellington som föddes 1939. Hon var från början vare sig önskad eller erkänd av den övriga familjen inklusive Duke. Det var först vid fyra års ålder som hon blev fullt accepterad. Mercers andra förhållande var med Evelyn Harrison, med vilken han var gift, och de fick två barn Gaye Ellington och Edward Ellington. Mercers tredje äktenskap med danskan Lene Margreth Scheid producerade sonen Paul Mercer Ellington. Mer om dessa barn och deras liv i det följande.

Mercedes Ellington, det av Mercers barn som är mest omskrivet, hade en framgångsrik karriär som dansös och koreograf. Hon har i intervjuer beskrivit hur hon fick träffa sin namnkunnige farfar vid olika föreställningar i New York och säger att han inte ville bli kallad farfar av henne utan hellre "Uncle Edward". Duke tyckte sig bli uppfattad som gammal om han skulle bli tilltalad som farfar. Mercedes ambition var att bli klassisk dansös men det fanns ett outtalat hinder för färgade dansare att komma fram inom den sektorn. Fenomenet är inte okänt inom den amerikanska underhållningsvärlden. Hon tvingades därför koncentrera sig på mera populära produktioner och deltog bl.a. i en turné i

*Tre generationer:
Duke, Mercedes och Mercer Ellington.*

USA med "West Side Story". Senare har hon medverkat i otaliga shower, alltför många för att nämna här. Men särskilt skall nämnas att hon medverkade i och delvis ansvarade för koreografin vid produktionen av "Sophisticated Ladies" som var en Broadway-succé. På senare tid har Mercedes startat en organisation med namnet "The Duke Ellington Center For The Arts". Man anordnar regelbundna konserter med Ellingtonanknytning i New York. Namnet ändrades senare av okänd anledning till "The Duke Ellington Central". Man avser även att under 2016 arrangera en Ellingtonkonferens i New York som vi alla ser fram emot, men som förklarades i föregående Bulletin, har vi anledning misstänka att den inte kommer till stånd.

Gaye Ellington tycks vara den av barnbarnen som ärvt Dukes anlag för konstnärlig verksamhet av det visuella slaget. Hon har haft vissa framgångar som målning och haft utställningar med sina verk. Vi ser även hennes namn nämnas i vissa CD-utgåvor med Mercers Ellingtons orkester där hon har varit ansvarig för layout av CD-inläggen.

Edward Kennedy Ellington kallar sig ibland för Edward K. Ellington II. Uppväxt under en tidsperiod då rocken slog igenom lärde han sig att spela gitarr. Mercer Ellington som ledde Ellingtonbandet tog in honom som gitarist i orkestern. Han medverkar i Mercer Ellingtons LP Continuum (Fantasy F-9481) men kan inte höras som solist. Det verkar inte som Edward var särskilt engagerad i musiken och efter ett par år lämnade han bandet och ägnade sig åt annan verksamhet. Han blev dock senare uppmärksam att starta ett band som

nu går under namnet "Duke Ellington Legacy Big Band". Han tycks dock inte vara vare sig initiativtagare eller ledare utan blev snarast inviterad som medlem för att skylta med sitt namn. Ledare av bandet är i praktiken en kvinnlig tenorsaxofonist vid namn Virginia Mayhew. Gaye Ellington lär också ha en funktion i administrationen av bandet.

Paul Mercer Ellington tog över ledningen av Duke Ellington Orchestra efter Mercers bortgång. Orkestern degenererade över åren under hans ledning och lades till slut ner. Paul Ellington är nu "Executor of the Lene, Mercer & Edward Kennedy 'Duke' Ellington Estates". Paul har senare koncentrerat sig på filmproduktion och påstås ha haft en hand med i produktionen av DVDn "A Duke Named Ellington". Han lär också ha författat ett timplågt drama betitlat "Love You Madly" som uppges handla om Dukes etablering i New York på 20- och 30-talet. Om det blivit uppfört är inte känt för undertecknad.

Ruths son Michael James avled för ett antal år sedan. Dennes bror Stephen James hade vi nöjet få höra kåsera vid den senaste Ellingtonkonferensen i Amsterdam 2014 om sina erfarenheter som medresenär på Dukes turnéer runt om i världen. Han har även författat ett mycket läsvärt kapitel i boken "The Cambridge Companion" som recenserades i föregående Bulletin. Vi får säkert höra mer av honom vid den kommande konferensen i New York nästa år om den blir av.

På senare tid har framträtt en sjungande duo som kallar sig Savoy Ellingtons. De påstår sig vara syskon och heta Edward Ellington Jr., och April Ellington. De utger sig för att vara Dukes barn och att de i tidig ålder medföljde Duke och bandet på turnéer. Inget finns i litteraturen som bekräftar detta och släkten vill inte kännas vid dem. Till dess motsatsen bevisas betraktar vi dem som fräcka bedragare, som enbart vill utnyttja namnet Ellington.

Man har anledning tro att det finns barnbarnsbarn till Duke men om dessa vet undertecknad dessvärre ingenting.

Bo Hausman

Duke Ellington och jazzen i Sverige

Tack Olle Edström för den här boken! Den fyller ett tomrum i svensk jazzmusikhistoria. Den ger en bra sammanfattning av svenskt musikliv visavi både lyssnare och musikutövare under nästan ett sekel, med intressanta utvecklingar till övriga Europa och USA.

Den är en "tung" bok i den bemärkelsen att den från 1900-talets början och fram till mitten av 70-talet redovisar musikens och framför allt jazzens förändringar och olika gruppers uppfattning om detta nya musikaliska uttryck.

I det drygt 50-sidiga inledningskapitlet ger Edström sin programförklaring för boken: "Att kronologiskt beskriva hur Ellingtonbilden i Sverige växer fram, den som samtidens intresserade kan ha känt till, samt att sätta Ellington och hans musiks betydelse i en generell svensk jazzhistorik".

Ifrågasatt ikon

I och med att Duke Ellingtons musik började spridas över världen i slutet på 1920-talet genom skrivelser och gramfonen med 78-varvsskivor förändrades också jazzvärlden. Han blev snabbt en ikon, men likväl med jämna mellanrum ifrågasatt både som person och musiker. Edström låter oss följa Duke Ellington och hans or-

kesters musikaliska utveckling i kontrast till övrig jazzmusik och även konstmusik. Dukes många besök i Sverige med början 1939, hans betydelse för musiker och lyssnare i landet under alla år samt den allt tätare knytningen till vårt land med olika kompositioner och samarbeten, slutligen maniferat i det nära samarbetet med Alice Babs, redovisar Edström detaljerat.

I sin undersökning använder Edström sig bl a av artiklar och recensioner i specialtidningar som t ex den engelska *Melody Maker* och de svenska *Musikern*, *Scenen*, *Våra Nöjen*, *Orkester Journalen* och *Estrad*. Stor hjälp i detta arbete har Edström också haft av före DESS-medlemmen Bertil Lyttkens arbete "Svart och vitt. Utländska jazzbesök 1895-1939 speglade i svensk press", utgiven 1998.

För den stora allmänheten i Sverige i början av förra seklet var musiken en undantagsvara. Den musik de flesta mötte förmed-

Den för Ellington viktigaste kontakten i Sverige var den med Alice Babs, och den får naturligtvis sin plats i Olle Edströms bok.

lades genom svenska kyrkan, frikyrkosamfundet inklusive Frälsningsarmén samt arméns och flottans musikkårer. Levande musik i vardagslivet var relativt ovanlig. De breda folklagren i Sverige mötte sin musik oftast i danssammanhang genom dragspel och fiol. Det var endast de mer välbärgade skikten i landet som hade tillgång till musikinstrument och kunskap att utöva musik vid t ex sammankomster i hemmen.

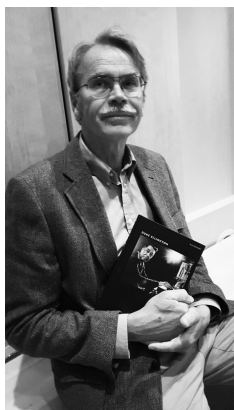
Genom grammfonen och sedermera radion blev musiken successivt tillgänglig för de flesta. Radiotjänst inledde sina sändningar den första januari 1925 och 1928 startar programpunkten "Grammofontimmen." Genom radion kunde man nu också lyssna på musikprogram från utländska radiostationer, i synnerhet tyska under de första åren. Efter 78-varvarens tidevarv, de sista spelades in 1957-58, var det dags för de banbrytande vinylformaten med 33- respektive 45-varvs hastigheter, som gav möjlighet till längre verk med också utökad utrymme för solister. De första LP-skivorna nådde Sverige 1950. Och musikproduktionen med dessa format ökade därefter i snabb takt.

Jazz = modernitet

Jazzen blev och var framför allt de yngre generationernas musik. Den stod för moderniteten. "Det moderna hade generell

högre status än det gamla" skriver Edström apropå att allt fler jazzstilar nu utvecklas från 30-talet och framåt. I de tidiga recensionerna av jazzen framträder mångas syn på färgade, framför allt afroamerikaner, som grovt rasistisk. Detta understryks också i åtskilliga bilder (affischer, annonser etc.) från mellankrigstiden, som presenteras i Edströms bok. Motsättningar i tyckandet om olika stilar framträdde också: jazzmusik ska inte betraktas som dansmusik, dixiemusiken är "sannare" än bebop, svarta musiker kan spela jazz – det kan inte de vita, s k symfonisk jazz med Ellington, Kenton, Gershwin är inte jazz osv. Det gällde både lyssnare och professionella recensenter i Sverige såväl som utomlands. Gradvis blev dock recensioner och analyser av musiken alltmer seriösa och fördjupade.

Hösten 1933 kom Louis Armstrong med orkester till Sverige och gav åtta konserter. Det svenska musiketablissemangets omdömen om honom var generellt sett inte smickrande: "Hr jazzkungen och människoätarättlingen" kallas han bl a i tonsättaren Gösta Nyströms recension i GHT 1/11 1933. I takt med allt fler besök i Sverige av främst amerikanska orkestrar och jazzartister ökade dock förståelsen och uppskattningen av musikformen och musikerna. De gröv-

Professor emeritus Olle Edström, född 1945, är musikvetare och har främst varit verksam vid Göteborgs universitet. Han har i sin forskning huvudsakligen behandlat svensk musik, i synnerhet populärmusik betraktat från musiksociologiska perspektiv. Han är ledamot av Kungliga Gustav Adolfs Akademien för svensk folkkultur och Kungliga Vetenskaps- och Vitterhetssamhället i Göteborg. Innan han blev forskare och sedermera professor 1992 har han bl a arbetat som violinist i Göteborgs Symfoniker och varit musiklärare på olika nivåer inom svenskt utbildningsväsende. (Foto Bo Hausfman)

sta rasistiska skrivierna upphörde successivt.

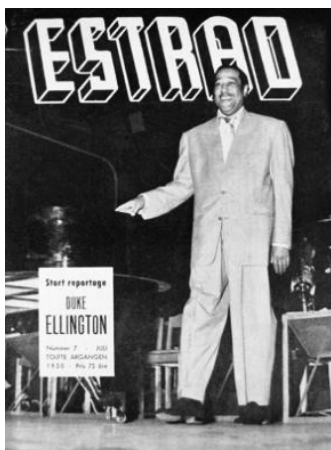
Den röda tråden i denna bok är naturligtvis Duke Ellington, både som person, orkesterledare, kompositör och pianist. Hans stora framgångar i USA med konserter och kompositioner och uppskattningar presenteras i fackpressen under mellankrigstiden, där Edström framför allt framhåller Orkester Journalens (från 1933) betydelse. Edström låter oss följa Ellington i detalj från hans första besök i Sverige 1939 via alla besök under 50-talet, 60-talet (i princip årligen) samt till om 1973. Edström har analyserat samtliga besök under åren: vilken musik som spelades, vilka personer som ingick i orkestern samt dess genklang hos recensenter och publik.

Var det jazz?

På 40-talet inleds Ellingtons långa rad av längre kompositioner i olika satser. När *Reminiscing in Tempo* (1935) och *Black, Brown & Beige* presenterades påminde mottagandet och uppfattningen om varandra. Var det musik? Var det bra? Var det jazz?

Musikjournalisten Anders R. Öhman formulerade samtidens dominerande värderingsmall: jazz kontra konstmusik. "Det var skillnad på musik och musik. Konstmusik hade en kvalitet som jazz inte nådde upp till, men det kunde likväl vara värt att lyssna på

Tidskriften Estrad efter Duke Ellingtons besök 1950

jazz." Med olika tolkningar kom dessa frågor ofta att följa Duke under hela hans livstid och faktiskt även därefter.

Två gånger närmade Ellington sig direkt konstmusikens område. Första gången arrangerades Pjotr Tjajkovskijs Nötknäpparsvit om än i huvudsak av Ellingtons musikaliska partner, Billy Strayhorn. Skivan med verket möttes med välvilja och uppskattning. Anorlunda blev det när Ellington/Strayhorn tog sig an Edward Griegs musik till Ibsens drama "Peer Gynt." Även den till största delen arrangerad av Strayhorn. Då tog det hus i helvete, för att uttrycka det mildt. Den konservativa Griegfonden reagerade kraftfullt och skivan fick inte säljas eller spelas i offentliga media (radion). Så småningom enades parterna och skivan "släpptes fri". Här kommer många jazzentusiaster ihåg rabaldret med Charlie Normans inspelning av "Anitras dans". Edströms ingående analys av dessa händelser är en pärla i den svensk/norska musikhistorien.

Igenkännandets glädje

För de allra flesta 30-,40- och 50-talisterna med jazzintresse är den här boken en igenkännandets glädje. Alla har spiset skivor hemma hos en kompis, alla har intensivt diskuterat för och emot olika jazzriktningar, tolkningar, verk och musiker.

Edströms bok är ingen avhandling, men bär ändå forskarens och avhandlingen signum med en notapparat på 632 hänvisningar och förklaringar, en litteraturlista på åtskilliga sidor samt omnämnande av ett större antal radio- och TV-program. I sann tvärvetenskaplig anda spänner Edström över många av vetenskapens forskningsområden, historia, musikvetenskap inklusive harmonilära, sociologi, estetik och samhällsanalys i sin undersökning.

Trots detta är boken lättläst och oavbrutet intressant, även för de som inte är hängivna Ellingtonentusiaster. De många notexempel som Edström presenterar av Ellingtons musik med ingående referenser till harmonilärens vokabulär kräver fackkunskaper, men visar också på bredden i bokens målgruppsinriktning. Den riktar sig till både allmänt musikintresserade och fackmän.

Det verkligt intressanta i Edströms bok är det nya perspektivet med Ellingtons kompositioner och konserter i detta land samt hans musikaliska påverkan på svenska jazzmusiker. Jag hade gärna sett en bildkollektion över de

viktigaste orkestersammansättningarna och solisterna i Duke Ellingtons orkester som ett komplement.

Som helhet: Olle Edströms bok är fascinerande, lättläst och en guldgruva för alla svenska jazzvänner i synnerhet alla Duke Ellingtonälskare.

Thomas Harne

Olle Edström: Duke Ellington och jazz i Sverige.

Carlsson/Skrifter från musikvetenskap, Göteborgs Universitet nr 103, 2015. ISBN 978 91 7331 708 5, 396 sidor.

Duke på LP 1932

1932 utgav Victor 68 skivor avsedda som pausmusik på biograferna. Två versioner gavs ut: vanliga 25 cm 78:or (T1-68) och som 25 cm 33 1/3 skivor med normalbrett spår och samma speltid som motsvarande 78 (LT1-68). Ett tjugotal av dessa är av jazzintresse (bl.a. T13/LT13 med Bennie Moten från 1926 och T64/LT64 med Jelly Roll Morton från 1930.) Dessutom nedanstående sju skivor med Duke Ellington. Skivorna har samma titel på bägge sidorna.

Som jag nämnt i en tidigare artikel installerade biograferna i USA från 1926 speciella grammofoner för att kunna spela de 16"/40cm 33 1/3 skivor som hade ljudet till Vitaphonefilmerna. Ofta hade biograferna bara grammofoner med den lägre hastigheten vilket var orsaken till att man måste tillverka skivorna i två versioner. (American Record Corporation gjorde samma sak 1931-1933.)

LT9 (T9) LBRC-72920-1 (22-9-1932) Dubbning av BVE-55845-2 *Mississippi Dry* (16-9-1929)

LT10 (T10) LBRC-72921-1 (22-9-1932) Dubbning av BVE-49652-2 *Flaming Youth* (16-1-1929)

LT11 (T11) LBRC-72940-1 (30-9-1932) Dubbning av BVE-41246-1 *Blue Bubbles* (19-12-1927)

LT12 (T12) LBRC-72916-1 (21-9-1932) Dubbning av BVE-64811-4 *Mood Indigo* (10-12-1930; omtagning från 21-11-1930)

LT60 (T60) LBS-72955-1 (26-10-1932) Dubbning av BVE-61012-6 *Old Man Blues* (26-8-1930; omtagning från 20-8-1930)

LT61 (T61) LBS-72954-1 (26-10-1932) Dubbning av BVE-62193-2 *Jungle Nights In Harlem* (4-6-1930)

LT62 (T62) LBS-72959-1 (26-10-1932) Dubbning av BVE-59692-2 *Double Check Stomp* (11-4-1930)

Björn Englund

Primadonnan från Hisingen

Delar av två av sidorna i boken om och av Lenas Junoff, med hennes livfulla beskrivning av relationen till Duke Ellington.

I vår Bulletin 2/2014 recenserades ett radioprogram om Lena Junoff under ovanstående rubrik. Programmet sändes i Sveriges Radio P1 den 16 mars 2014.

I artikeln nämndes att Bo Sjökvist och tecknaren Pontus Lundkvist hade för avsikt att ge ut en bok om Lena Junoffs liv och leverne. Denna bok finns nu ute på marknaden och kan enklast inhandlas från Adlibris till priset 153:-.

Det är en säregen bok på flera sätt. Boken utgör i princip en intervju med Lena Junoff men den är inte presenterad som skriven text utan som en tecknad serie med pratbubblor. Man förstår att de som gör intervjun vill skaffa underlag för en utredning om Johnny Bode med vilken Lena Junoff samarbetade under en tid i sin karriär. Men Lena undviker ämnet och leder hela tiden över intresset till andra ämnen. Hon skäms uppenbarligen över samarbetet som bestod i hennes insjungaingar till Johnny Bodes pornografiska LP "Bordellmammans dotter". Till slut blir det dock ett kapitel om hennes kontakter med Bode.

Lena Junoff hade ett rörligt liv kantat av mycket sprit och umgänge med olika kändisar i underhållningsbranschen. Hennes sätt att uttrycka sig är färgat av hennes hektiska liv i 1960-talets Europa. Det är mycket sprit och knulla och många av den tidens popartister förekom i hennes värld. Bland hennes bekantskaper fanns Rod Stewart, Beach Boys, Hep Stars, PJ Proby, Paul Anka, Bosse Högberg, Cornelis Vreeswijk m.fl.

Men anledningen till att vi över huvud taget observerar denna bok är hennes kontakter med Duke Ellington. Enligt hennes egna ord så blir hon 1970 upprörd av Duke som vill diskutera ett eventuellt engagemang av henne. Han behövde en ny sångerska just då. De träffas och kommer så bra överens och de hamnar omgående i samma säng. Lena blir anställd och följer med orkestern på den fortsatta turnén i Europé. I Berlin gör man en inspelning och Lena påstår

att hon sjunger *La Plus Belle Africaine*. Härvidlag misstar hon sig emellertid. Det torde i stället röra sig om *Afrique* och som nyligen getts ut på LPn "The Conny Plank Session", som recenserades i vår föregående Bulletin.

Lena upptäcker dock att hon är långt ifrån den enda kvinnan i Dukes liv och har flera anledningar att känna svartsjuka. Emellertid följer hon med Duke till USA och Duke reserverar hela förstaklassavdelningen i flygplanet för sin och Lenas räkning. Man har gjort om fyra säten till en säng och i den tillbringar Lena och Duke resan tillsammans. Vid ankomsten till New York påbörjar Duke sitt engagemang på Rainbow Grill och Lena får medverka som vokalist. Hon är besviken att hon inte får tillfälle att repetera med orkestern och hon får mycket blandad kritik för sina insatser. Efter Dukes fem veckor på Rainbow Grill blir Lena sjuk och så småningom hemskickad till Sverige.

Ett genomgående tema i boken är Lenas intresse för mat och varje kapitel avslutas med ett recept som på något sätt anknyter till personen kapitlet avhandlat. I fallet Duke Ellington påstår hon att han gillade en anrättning bestående av räkor och majonnäs enligt följande recept:

Lägg några skalade färska räkor långt ner i ett högt glas på fot. Ringla över rejält med majonnäs. Toppa med några räkor och en dillkvist. Till det här drack Duke Ellington Coca-Cola med två sockerbitar i. Han gillade när bubblorna riktigt fräste i glaset.

Boken interfolieras med bilder på Lena och hennes bekanskapelser samt tidningsartiklar i faksimil som illustrerar hennes karriär. Boken är rolig och säger något om hur "groupies" levde för femtio år sedan även om sanningen i de flesta fall tycks vara något modifierad.

Bo Haufman

Lena Junoff primadonnan från Hisingen.
En biografisk kokbok av Pontus Lundkvist & Bo Sjökvist. 172 sidor. Kartago förlag, 2014.

Nya medlemmar

I detta nummer har vi inga nya medlemmar att hälsa välkomna i vår förening. Det är tråkigt. Vi behöver bli fler medlemmar och då behöver vi medlemmarnas hjälp. Berätta för era vänner och bekanta om DESS Bulletinen och uppmana dem att bli medlemmar!

Den amerikanska underhållningsbranschens kanske största namn, Frank Sinatra, fyller 100 år den 12 december, vilket uppmärksammas på många håll. Duke Ellington och Frank Sinatra hade ett omfattande samarbete, kanske mest på det ekonomiska området men även på det rent musikaliska. Frank Sinatra hade startat grammofonbolaget Reprise Records och i december 1962 tecknade Duke Ellington ett avtal med bolaget som löpte fram till maj 1965. Efter framgången vid Newportfestivalen 1956 hade Ellingtons marknadsvärde stigit och han kunde välja bland de olika grammofonbolagen som ville dra fördel av hans pånyttfödelse. Det tycks som Ellington hade tämligen fria händer när det gällde val av repertoar och flera fina LP-utgåvor producerades under dessa år av Reprise:

Afro-Bossa (R-6069)

The Symphonic Ellington (R-6097)

Ellington '65 (R-6122)

Duke Ellington Plays Mary Poppins (R-6141)

Ellington '66 (R-6154)

Will Big Bands Ever Come Back? (R-6168)

Concert In The Virgin Islands (R-6185)

Duke Ellington Greatest Hits (R-6234)

Flera av dessa LP innehåller nummer som räknas bland Ellingtons bättre och undertecknad vill särskilt framhålla "Concert In The Virgin Islands" som bl.a. innehåller flera bevis på Paul Gonsalves storhet. Men som ägare till Reprise Records ville Frank Sinatra spela in en LP tillsammans med Duke Ellingtons orkester och det blev:

Francis A. & Edward K. (F-1024)

Den spelades in i december 1967, alltså efter att kontraktet med Repris gått ut. Mycket har skrivits om denna inspelning under årens lopp och de flesta åsikterna om resultatet är oftast något negativa.

Sinatra kunde inte finna några melodier ur Ellingtons repertoar som han ansåg passa honom. Endast ett nummer, *I Like The Sunrise*, är en Ellingtonkomposition. Alla övriga nummer är andra kompositörers verk och valda av Sinatra. Arrangemangen är gjorda av Billy May som också ledde orkestern under inspelningen. Vid tillfället fungerade inte Ellingtons orkester helt tillfredsställande. Cootie och Cat hade svårigheter att samarbeta och Sinatra fick kalla in Al Porcino för att få fason på trumpetsektionen. Mer om Sinatra och Ellington kan läsas i en läsvärd artikel av John C. Gee införd i Bulletin 1/1996.

Men Duke Ellington hade ytterligare ett uppdrag för Reprise Records. Han var utsedd som en slags A&R-man för Reprise och hade fria händer att producera upp till 10 LP för bolaget med valfria artister. Det tycks emellertid som endast 5 LP producerades och alla gjordes i Paris i februari 1963:

Serenade to Sweden, med Alice Babs och Duke Ellington

Duke Ellington Presents Bud Powell

Dollar Brand (aka Abdullah Ibrahim)

A Morning In Paris, med Sathima Bea Benjamin och Duke Ellington

The Jazz Violin Session, med Ray Nance, Svend Asmussen och Stephane Grappelli

Skivorna med Bud Powell och Dollar Brand gavs ut av Reprise men den fina skivan med Alice Babs gavs ut av Reprise enbart i Europa. Inte ens Mosaic tog med den när man gav ut boxen med Ellingtons samtliga Repriseinspelningar. "The Jazz Violin Session" såldes till Atlantic som gav ut den. "A Morning In Paris" fick Sathima behålla själv och hon gav senare ut den på skivmärket ENJA. Mer om dessa inspelningar kan läsas i Bulletin 2/2009 och 3/2009. (Finns i lager och kan inhandlas av DESS).

Bo Haufman

Posttidning B

Duke Ellington Society of Sweden
c/o Leif Jönsson, Anbudsvägen 15
187 50 TÄBY

KALLELSE!

Duke Ellington Society of Sweden hälsar sina medlemmar
välkomna till höstens sista
medlemsmöte måndagen den 7 december.
Mötet kommer helt att ägnas åt minnet av Billy Strayhorn.

Magnus Dölerud
spelar Strayhorn
den 7 december.

PLATS:

Franska Skolans Aula,
Döbelnsgatan 3, Stockholm.
Portkod för kvällen: 1207
Entrén öppen fr. kl. 17.00.
Entréavgift: 100:- i kontanter
Närmaste T-banestation: Hötorget
Glöm ej portkoden som
endast gäller för denna kväll.
Kommer Du inte in så ring:
070-622 88 16, 070-540 70 09 eller
070-632 27 83

PROGRAM:

17.30 - 18.30

DESS-medlemmen Bengt Barkman,
stor Strayhornbeundrare, kåserar
om föremålet för sin beundran och
illustrerar det med exempel på hans
kompositioner.

18.30 - 19.00

Paus med möjlighet till mingel och
inköp av öl/vin och hemgjorda
baguetter, 30:-/st.
Obs! Endast kontanter gäller.

19.00 - 20.15

Kvällens musikaliska utbud går i
Billy Strayhorns tecken. Magnus
Döleruds kvartett bestående av or-
kesterledaren själv på tenorsax as-
sisterad av Erik Lindeborg, piano,

Hans Backenroth, bas, och Gustav
Nahlin, trummor, bjuder oss på
en högtidsstund. Kvartetten har
specialiserat sig på att tolka Billy
Strayhorns musik. Tiderna är un-
gefärliga.

NÄSTA ÅR

De av oss som skaffat sig en al-
manacka för 2016 bör reservera
följande måndagskvällar för med-
lemsmöten i DESS regi:

22 februari med årsmöte

9 maj

3 oktober

12 december

Vi avser att följa samma program-
idé som under innevarande år,
d.v.s. ett intressant kåseri följt av
levande musik och möjlighet till
inköp av förfriskningar. Alltid med
start 17.30 och avslutning 20.30.
Bulletinen med kallelse kommer
som vanligt att vara medlemmar
till handa några veckor före varje
medlemsmöte. Varmt välkomna!

Glöm inte att betala
medlemsavgiften för 2016.
Sätt in 250:-
på DESS bankgiro: 211-3207
Vi tackar!

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS

c/o Leif Jönsson
Anbudsvägen 15, 187 50 TÄBY
08 - 51 05 03 14, 0706 22 88 16

Redaktionsgrupp:

Bo Haufman,
Claes Englund, Björn Englund,
Claes Brodda, Thomas Harne,
Ulf Callius (layout)

Bankgiro:

211-3207

Hemsida:

www.ellington.se

PayPal account:

duke@ellington.se

DESS medlemsavgift

är per kalenderår:
Inom Norden 250 kr

Membership outside Scandinavia
annual fee USD 50

Vid köp hos DESS, använd vårt
bankgiro: 211-3207